

ani neudal správne meno dotyčného podplukovníka, z čoho tiež treba uzatvárať, že nemyslel na to, aby ho priamo obvinil. Pre posúdenie, či ide o obvinenie v smysle § 20 zák. čl. XLI:1914, či o pomluvu v smysle §§ 1 a 3 odst. II č. 2 cit. zák. článku, je najrozhodnejší úmysel obžalovaného. O skutkovej povahe prečinu podľa § 20 cit. zák. článku možno hovoriť len vtedy, keď je zrejмый úmysel dotyčnú osobu pred vrchnosťou obviniť tým cieľom, aby na tomto základe bolo proti obvinenému zavedené trestné alebo disciplinárne pokračovanie. Na takýto úmysel obžalovaného však v tomto prípade nemožno uzatvárať, a to predovšetkým už preto nie, lebo z obsahu inkrimovaného udania plynie, že jeho účelom bolo len dosiahnuť toho, aby J. W. bol tak odvedený ako iní. To isté plynie aj z obhajoby obžalovaného, ktorý pri hlavnom pojednávaní uviedol, že len usudzuje, že »prípadne« bol J. W. sprostý vojenskej služby z protekcie, z čoho je vidné, že obžalovaný ani v trestnom pokračovaní netvrdil, že by mal určité podozrenie, že sa dotyčný vojenský činiteľ dopustil skutku, stihateľného trestne alebo disciplinárne. Z toho, čo bolo uvedené, plynie, že odvolací súd mylne posúdil čin obžalovaného podľa § 20 zák. čl. XLI:1914 a že mylne oslobodil obžalovaného podľa § 326 č. 4 tr. por. pre nedostatok súkromného návrhu, lež že ide tu o pomluvu podľa §§ 1 a 3 odst. II č. 2 a § 9 č. 6 cit. zák. článku, v ktorom prípade možno zaviesť trestné pokračovanie aj bez súkromného návrhu urazeného, avšak na zmocnenie, ktoré v tomto prípade bolo podľa zákona dané. Podľa obsahu anonymného dopisu obžalovaný tvrdil pred iným o podplukovníkovi O. S., teda o verejnom úradníkovi vo štátnej službe, že za úplatok pokračoval stranícky pri výkone svojho povolania, teda tvrdil takú skutočnosť, ktorá, bola-li by pravdivá, môže byť dôvodom, aby proti onomu úradníkovi bolo zavedené trestné alebo disciplinárne pokračovanie, takže je tu daná skutková povaha prečinu pomluvy podľa hore citovaných ustanovení zákona. Rozsudok odvolacieho súdu je teda dotknutý zmätkom podľa § 385 č. 1 b), c) tr. p. a preto bolo treba vyhovieť žiadosti sťažnosti vrchného štátneho zástupiteľstva, zrušiť napadnutý rozsudok na základe 1. odst. § 33 por. nov. a vyniesť hore uvedený odsudzujúci rozsudok.

Čís. 4469.

Vyhnání vlastního plodu není činem menšího významu, pro který by bylo podle § 6 (1) odst. 1 zák. čís. 48/31 upuštěno od uložení trestu a podle § 7 čís. 4 nevysloviti, že se mladistvý dává pod ochranný dozor.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, Zm I 646/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání 1. zamítl zmátkací stížnost otcovského opatrovníka nezl. obžalované a jeho odvolání proto, že nebylo upuštěno od potrestání do rozsudku krajského soudu jako senátu mládeže v Litoměřicích ze dne 20. června 1932, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou proviněním podle § 3 zák. čís. 48/31 a § 144 tr. zák.; 2. nevyhověl jeho stížnosti (nesprávně odvolání) do usnesení téhož soudu ze dne 20. června 1932, jímž byla dána obžalovaná pod ochranný dozor. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání z toho, že nebylo upuštěno od potrestání, není důvodné. Jest přisvědčiti názoru soudu první stolice, že není tu podmínek pro upuštění od uložení trestu podle § 6 zák. čís. 48/31. Vždyť schází tu především, pokud se odvolání dovolává nerozvážnosti mladistvé a vlivu jiných osob (alinea 1. prvního odstavce § 6) první předpoklad, že jde o čin menšího významu. Vyhnání vlastního plodu není nepochybně činem menšího významu. Že se obžalovaná dopustila činu z omluvitelné neznalosti právních předpisů, nebylo ani jí ani obhajobou vůbec tvrzeno.

Stížnosti — nesprávně označené jako odvolání — do usnesení, jímž byla dána obžalovaná pod ochranný dozor, nebylo vyhověno. O této stížnosti přísluší rozhodnouti soudu zrušovacím, an byl kromě stížnosti proti rozhodnutí o ochranném opatření podán i opravný prostředek (zmateční stížnost) proti rozsudku (§ 52 odst. 4 zák. čís. 48/31). V souzeném případě byla obžalovaná podmíněně odsouzena, nebyla nařízena ochranná výchova a nejde tu, jak již řečeno, o čin nepatrného významu. Proto právem podle §§ 7 čís. 4, 11, 25 odst. 1 a § 49 odst. 1 zák. čís. 48/31 bylo napadeným usnesením vysloveno, že se obžalovaná dává pod ochranný dozor.

Čís. 4470.

Bola-li daná porotcom otázka, či obžalovaný bol v dobe spáchania trestného činu duševne chorý alebo v nepravidelnom duševnom stave, bol tým porušený predpis § 9 odst. II. por. nov. a zavinený zmätok podľa § 29 č. 4 por. nov.

(Rozh. z 22. septembra 1932, Zm III 178/32.)

Obžalovaná A. S., slúžka, keďže nemohla nikde umiestiť svoje trojmesačné, nemocné dieťa a jej zamestnávateľka nechcela trpeť, aby ho mala u seba a obžalovaná spoznala, že ani jej príbuzní nie sú ochotní pomôcť jej v umiestení dieťaťa, hodila ho do studne, kde zomrelo nervovým otresom. Porotcovia odpovedali na otázku o dôvode vylučujúcim príčetnosť pre obžalovanú priaznive a preto porotný súd obžalovanú podľa § 24 odst. I. por. nov. sprostil obžaloby pre zločin zúmyselného zabitia človeka podľa § 279 tr. zák.

N a j v y š š í s ú d, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, z dôvodu zmätočnosti označeného v bode 4 § 29 tr. p. nov. zrušil rozsudok porotného súdu s celým pokračovaním, ktoré nasledovalo po úkone zakladajúcom dôvod zmätočnosti, nariadil nové pokračovanie a tým poveril krajský jako porotný súd v K.

D ô v o d y:

Proti rozsudku porotného súdu verejný obžalobca podal zmätočnú sťažnosť podľa bodu 1 c) § 385 tr. p. a odôvodnil ju takto: »Porotcom bola daná otázka o príčetnosti obžalovanej, táto však nikdy sa nebránila tým, že by v dobe spáchania činu nebola príčetná. Keď bol potom